

OTRDIENA, 9. JŪLIJS, NR. 3

BALTĀ AVĪZE

Maira Dzeņa foto

UZ DANČIEM AICINĀTI VISI

Vakar nometnē ieradās danču muzikanti – Ilga Reizniece un Andris Davidons un nepacietībā gaidītie danči varēja sākties ar tik pat lielu sparū kā tas bija 2002.gada nometnē. Līdz pat plkst. 2 lieli un mazi dejotāji no sirds izdancoja dažādus latviešu dančus.

I.Reizniece atceras, ka Kocēnu 2x2 bija tik skaista nometne, ka jaunieši nevarēja šķirties, viņi uzslēja teltis un viss turpinājās. „Ir bijušas vairākas vietas, kur pēc 3x3 nometnēm mani aicina braukt spēlēt dančus rudenī, ziemā, bet ar Neretas skolu mūsu sadarbība ir bijusi visilgstošākā, jo skolas kolektīvs bija tik laipns, pretimnākošs un burvīgs. Ar skolas kolektīvu es nedomāju tikai skolotājus, bet arī bērnus, kuri zvanīja un aicināja mani atbraukt spēlēt dančus. Ja mani aicina pieaugušie, tad tas neskaitās, bet ja bērni piezvana un lūdz atbraukt, tad mēs ar Andri Davidoni to darām un šķiet uz Neretu mēs braucām trīs vai četras reizes. Man par Neretu ir vislabākās atmiņas, lai arī zināju, ka pēc Dziesmu svētkiem būs grūti, tomēr piekritu vadītāju aicinājumam. To, ka mani šeit ļoti gaidīja, es sajutu,” savos iespaidos dalās Ilga. Viņa novērojusi, ka bijis daudz jaunu dancotāju. „Ai-

cinu uz dančiem ne tikai bērnus un pusaudžus, bet arī jauniešus, jo danči nav domāti tikai bērniem. Daži danči ir domāti pieaugušajiem un tos es nemaz nespēleju, jo bērni tos nevar izdancot tik labi, kā vajadzētu. Nāciet, lūdzu, visi! Mēs ar Andri 3x3 dančus turpinām spēlēt visu gadu

visām paaudzēm Rīgas Tehniskās universitātes zālē katrā mēneša pēdējā otrdienā. Es domāju, ka arī šoruden ierastā kārtība nemainīsies. Pirms desmit gadiem uz dančiem nenāca bērni, kas jaunāki par 12 gadiem. Tolaik bija stingri noteikumi, ka nemaz tā nedrīkst nākt, tagad esmu palikusi maigāka, vecāki, lai paši izlemj. Uzskatu, ka bērniem pēc pusnakts uz dančiem nevajadzētu nākt, jo kad viņi izaugs, arī viņiem nepatiks, ka mazie maisās pa kājām. Es domāju, ka noteikumiem vajadzētu būt stingrākiem, proti, mazie bērni danco pirmo stundu no plkst.22 līdz 23 un tad mazie bērni iet gulēt, jo tā viņiem ir liela slodze, ja iet gulēt pēc pusnakts,” iesaka I. Reizniece. Viņa lepojas, ka danču kustība iet plašumā un kopā ar „Ilģiem” jūtas līdzatbildīga pie 3x3 atvešanas uz Latviju, tādēļ brauc spēlēt dančus, lai arī ārsti lūguši viņai saudzēt plaukstu un nespēlēt. „Līdz plkst.4 – 5 ritā es vairs nespēlešu, taču cik es varu, tik daru. Ja dejotājiem ir prieks, tad muzikantiem ir dubultprieks. Jo priecīgāk un enerģiskāk dejojotāji, jo lielāks spēlēt prieks ir arī muzikantiem. Mēs esam vienā saitītē sasiesti,” spēlēt priekā pēc pirmdienas dančiem dalās Ilga.

Daiga Kļanska

DIENAS NORISE

Trešdiena, 10. jūlijs

7.00 – 9.00 Celšanās, rīta rosme
9.00 – 9.30 Brokastis
9.40 – 10.10 TV ziņas
10.15 – 12.45 Ievirzes
13.00 – 14.00 Pusdienas
14.00 – 16.30 Pēcpusdienas ievirzes
16.45 – 19.00 Pievakares ievirzes
19.00 – 20.00 Vakariņas
20.15 – 21.15 Pirts vakars
21.15 – 21.30 Vakara pasaciņa mazajiem
21.30 – 22.00 Pirts vakars
22.00....Danči, nīkšana

PAZIŅOJUMI

Piektdien, 12.jūlijā, no plkst.20-1.00 būs nakts lūgšana Neretas luterāņu baznīcā. Svētīga iespēja lūgt par savu un citām ģimenēm, par bērniem, mazbērniem, vīriem, sievietēm, saviem vecākiem. Par tiem, kam laulības krīze, par tiem, kam nav dzīvesdrauga. Var piedalīties visas piecas stundas vai pievienoties uz laiku.

Kafiju varēs iegādāties skolas garderobē (0.30Ls).

Ir atrasti rozā krokši jeb gumijas kurpes, 38.izmērs. Tās var saņemt Informācijas centrā.

„Nebiju domājusi, ka filcēšana ir tik interesanata nodarbe!” atzīstas Ilona Romanovska.

Maira Dzeņa foto

VISPIRMS PUĶES, PĒC TAM CEPURES

„Slapjā filcēšana notiek ar ziepēm un ūdeni,” skaidro Evita Vīnakalne, kad lūdzu izskaidrot notiekošo. „Man patīk filcēšana, uz šo ievirzi nākt man ieteica tētis un teica, ka pušiem daudzas lietas iznāk pat labāk nekā meitenēm,” pašpārliecināti stāsta Rūdolfs Dzelzkalējs (12 gadi) no Zviedrijas, kurš ir vienīgais puisis jauku dāmu un meiteņu kompānijā.

„Es protu šūt, adīt un tamborēt, bet nekad vēl nebiju nodarbojusies ar filcēšanu. Atlika atbraukt uz 3x3, lai sāktu mācīties. Man ļoti patīk! Kad prātoju, ko izvēlēties, vēlējos, lai tiek prātam, lai varu izkustēties un lai rokām ir ko darīt,” stāsta Ilona Romanovska no Mārupes. Viņas meita Paula (14 gadi) arī esot atradusi sev tīkamu nodarbi.

„Ko darīt tālāk?” jautā kāda no dalībniecēm. „Jāskalo vēsā ūdenī,” teic Evitas kolēģe Gunita Leite. Abas pirts cepuru filcēšanu esot apguvušasursos Aizkrauklē. Šodien vēl pie cepuru darināšanas neķeras, bet sāk ar skaistu ziedu izveidi. Īpaši centīgi strādā Rūta Osīte (13 gadi), kura esot neretniece, bet pārcēlusies uz dzīvi Jēkabpilī.

Ilze Brinkmane

ŠĶELMĪGS TRUSIS UN LĀČUKI

Vilnas rotaļlietu filcēšanas ievirzē visiem rokās zib adatiņas. Ķegumietei Zanei Kušķei (12 gadi) veļas koši zila bumbiņa. Uz vaicājumu, kas tas būs, meitene skaidro, ka begemots. Toties Dārta Auziņa no Siguldas darina rozā lācīti.

Viens no darbiņiem atšķiras – tapis tumšmatainas meitenes portrets. Enija Nitiša (8 gadi) no Jēkabpils atzīstas, ka tas ir viņas pašportrets.

Galvu nepacēlis ar adatu darbojas siguldietis Roberts Bleidels (7 gadi). No baltas vilnas kušķīša pēc cītīga darba solās būt skaists rezultāts – pūcite. Puisēns stāsta, ka uz no-metni atbraucis kopā ar vecmammu.

Rēzeknietes Madara Jukna (12 gadi) un Helēna Apele (10 gadi) izvēlējušās darināt lāčukus, bet Dārta Bērziņa (10 gadi) no Kokneses daudzkrāsainu bumbu. Vairāki puīši nolēmuši, ka šodienai pietiek un pārējos izklaidē ar dziedāšanu. „Tā mums te jautri iet,” stāsta vilnas rotaļlietu ievirzes vadītāja Linda Briķe.

Vēlos redzēt paveikto, lūk, tās baltās bumbas esot viņu veikums – būšot ar ko pamētāties...

„Es nolēmu uztaisīt spilventiņu,” savu skaisto rokdarbu rāda Rīta Bogustova (6 gadi). Kad uzsāku sarunu ar septiņgadīgo Emīliju Skudru no Baložiem, meitene nejauši iedur ar adatu pirkstiņā. Tā gadās, kad novirza uzmanību no darba. Emīlija ir pacietīga un stāsta, ka iedurt pirkstā gadoties arī citu reizi. Viņa varēs lepoties ar skaisti filcētu zvaniņu.

„Manam trusim ir pat ūsas!” lepmi teic rīdziniece Alma Liepa (10 gadi) un patiesi – darbs jau pabeigts un uz visiem nolūkojas zils trusis, kuram viena acs balta, bet otra amizanti melna. Šķiet, ka viņš ar diviem baltajiem zobiem pat smaida. Varbūt nolēmis nokļūt zaķišu pirtiņā...

Ilze Brinkmane

Maira Dzeņa foto

CILVĒKS UN LĀCIS IR BRĀĻI

Iepazīšanās vakarā Aina un Gvido Tobji solīja iepazīstināt ar putnu un zvēru valodu, tāpēc ar interesi devos uz viņu pirmo vadīto pievakares ievirzi „Dzīvo radību gudrība”, šīs dienas ciemiņš – LĀCIS.

Nodarbības pirmā stunda aizskrēja vēja spārniem. Aina un Gvido savā dialogā, kas bija vērstas uz dalībniekiem, ar interesantiem faktiem centās parādīt, ka daba ir dzīva – aiz tās slēpjas saprāts, atšķirīgs no cilvēka saprāta. Aina atklāja, kā pie viņiem atnācis lācis. Pēc kādas Jāņu nakts, kas pavadīta līdz saullēktam, ar draugu ģimeni dziedot, ticis saprasts – abām ģimenēm ir, ko dot citiem. Tā izveidota folkloras kopa „Delve”, kuras nosaukums radies no netīšam uzšķirtas lapas „Latvju dainu” krājumā un netīšam izvēlētas dainas, kurā tika runāts par lāci un viņa delvi. Izrādās, ka vārds delve radies no vārdu delna (rokai) un velve (kājai) pirmās un otrās zilbes savienojuma (delve – ķetna – dzīvnieka pēda ar spēcīgiem nagiem). Tas ne tikai man, bet arī pārējiem dalībniekiem bija jaunatklājums.

Gvido ap kaklu aukliņā nēsā amuletu – lāča nagu. Tam esot trīs nozīmes, pirmkārt, aizsardzībai, otrkārt, tas apzīmējot cilvēku – mednieku, treškārt, mītiska nozīme – kāpj augšā pa mitoloģisku koku. Tad tika izstāstīts nostāsts par to, kāpēc cilvēka brālis ir lācis: bijuši divi brāļi, kas izšķīrušies – viens uzgājis debesīs, tas esot Dievs, otrs – nogājis pazemē, tas esot Velns; pēcāk Dievs radījis CILVĒKU, bet Velns – LĀCI.

Mans vislielākais atklājums bija tautas dziesmas „Aijā, žūžū, lāča bērni” saturs: visiem it kā zināms – tiek dziedāta dziesmiņa lāča bērnam pekainām kājiņām, viņa tēvs aizgāja pēc medus, māte – ogas lasīt mazajam bērniņam. Kāda saistība lāča bērnam ar cilvēka bērnu? Izrādās, ka lācītis piedzimst mazāks nekā cilvēkbērns (25 cm), tas esot balts kā cilvēkbērns – bez spalvām. Tautas ticējums vēsta – ja, bērnam piedzimstot, ir spalvas, bērniņš esot burvis. Kā neticēt?

Dzirdējām par medniekiem – cilvēku un lāci. Ja cilvēks – mednieks – ieiet mežā, viņam jāstāpjas ar medniekiem – zvēriem. Pastāv likumsakarība: mednieks – medījums. Mednieks neēd brāļi, tāpēc, sastopoties ar lāci, nevajag no viņa mukt, ir jāizturas kā medniekam. Lācim esot slikta redze, toties ļoti attīstīta ir oža un dzirde. Lācis ieraudzīs cilvēku pirmais un brīdinās par to. Interesanti, ka sievietēm no lāča neesot jābaidās, jo viņām pašām esot mazs lācītis. Mājās pāršķirstīju nerātņās dainas, iepriekšminētais nebija ilgi jāmeklē: „Atradu lācīti/ Migā

Andra Tomašūna foto

interesants fakts – viņiem ābeļdārzā augot varenas ābeles, dažām āboli esot ēdami tikai tad, kad bijušas pirmās salnas. Rudenī pēc pirmajām salnām viņš nav dabūjis nevienu ābolu, jo naktī ir ciemojies lācis, apēdis ābolus no divām ābelēm un tās apšķīnis kā egles. Re, kāds kārumsnieks!

Ievirzes otro daļu varētu nosaukt šādi: šamanis – spēku mednieks. Dalībnieki izpildīja dažādus enerģētiskos vingrinājumus garīga un fiziska spēka iegūšanai. Visi centāties iejusties lācenes vai lāča ādā, mīdoties, goroties, griežoties ap savu asi, pāri (viņš un viņa), ar mugurām saskaroties, izmēģināja, kā ir, ka lācis kasās pie koka. Mācījāties, kā aizvadīt dusmas, kas sakrājušās mūsos, aizmetot tās.

Nobeigumā katrs ievirzes dalībnieks atklāja savu ieguvumu. Ne tikai vīrieši, bet arī sievietes kā visiespaidīgāko izjūtu nosauca vīru darbošanos aplī – savas enerģijas nodošanu citiem. Tā esot bijusi vienreizēja atklāsmē, ir izjūsts reāls spēks, kas krājies. Armands atzina, ka šāds rituāls atsevišķos brīžos noteikti varētu palīdzēt dzīvē. Gvido piebilda, ka sievietes, skatoties uz vīru apli, jutās uzbudinātas. Lielākoties izskanēja doma, ka ir mainījies redzējums par lāci: lācis nevis zvērs, bet draugs.

Nodarbība apliecināja vadītāju teikto – katrs nevar būt šamanis (cilvēks, kas iemanto arhaisko dzīvesziņu). Kaut kāds spēks Ainu un Gvido ir izvēlēties būt latviskiem šaņiem. Tas viņiem ir uzlicis atbildību iet pa takām, kur katrs nevar iet. Taču viņi interesantiem ir ierādījuši mazu taciņu, pastāstot par cilvēka asinsbrāļi lāci, taču nākamajās nodarbībās neklātienē viņi tiks sastapties ar bitēm un vilku un ierādīs putnu ceļu.

Dace Kronīte

guļot;/ Labāk dūru, nekā situ,/ Lai ādiņu nemaitāja.” Lācis atšķirot grūtas sievietes, zinot, ka būs gaidāma meitene, tad lācis pieceļoties uz pakaļkājām, norūcoties un aizējot. Tika stāstīts arī par to, kā kādreiz sieviete ar savām mākām un smakām ierobežoja cilvēka teritoriju, tādējādi pasargājot ganāmpulkus no lāciem.

Armands – viens no ievirzes dalībniekiem, kas dzīvo Pededzē – stāstīja par lāciem, kurus vietējie saucot par meža cilvēkiem. Tajā pusē dzīvojot brūnie lāči. Pededzieši apgalvo, ka lācis, ieraugot cilvēku, dod tādu brīdinājuma rūcienu, kas cilvēku uz brīdi paralizē. Armands šaubās, vai cilvēkam ir iespējams, pārvarot pirmo izbīli, justies lāča tuvumā kā medniekam. Tika pastāstīts vēl viens

KO NU, ANDRIEV, DZĒRĀJAM DZĒRĀJA VALODA! (2)

SILIŅŠ NERETĀ

Labas dienas, mīļās 3x3nieces un 3x3nieki!

Satieku skolas durvīs Pēteri Reiteru. “Kur ir tava mamma?” es viņam prasū. “Es nezinu! Tu esi jau trešais, kas man to jautā.”

Dieviņ manu, atkal viena pajukusi ģimene! Te gan steigšus jāpiemin, ka Pēteris iebrauca vakardien, un Ventiņš, kā viņš ir pazīstams 3x3 aprindās, tikai šodien.

Ventiņš ir Ventspils zaļu sieva. Es viņu dēvēju un turpinu dēvēt par ceļojošo aptieku. Pavērojiet viņas izstādītos ārstniecības augus, un jūs sapratīsiet, ko es ar to domāju.

Līga ienāca 3x3 kustībā samērā vēlu, bet no tā brīža kļuva par vienu no neaizvietojamiem Latvijas 3x3 stūrakmeņiem. Es ienācu 3x3 kustībā samērā agri, un man ir piešķirts (tikai) antīkas mēbeles statuss. Ventiņš kļuva ievērojams tāpēc, ka viņam ir ko teikt, es – tāpēc, ka labi izskatos.

(Kad smieklī beigušies, lasiet tālāk)

Satieku daudz paziņu – Māru un Jāni Tupēšus, Ievu Kušķi, Ilgu Reizinieci. Piezvana Višķu 3x3 vadītājs Jānis Žugovs, braukšot uz Neretu ciemos. Es biju viņa avīzes Svīļpauniņš redaktors. Tas bija pirms 21 gada. Tik daudz brīnišķīgu

atmiņu. Ja gribat ar tām dalīties, nopērciet tirdziņā manu publikāciju KO NU, ANDRIEV, DZĒRĀJAM DZĒRĀJA VALODA. Visi grāmatas ieņēmumi paliek 3x3 kasē.

*

Paldies Aelītai un Jurim Batņam par man ierādīto skaisto istabu. Arī Purciems sūta savus paldies. Acīmredzot, akūta telpu trūkuma dēļ, viņai bija ierādīta manā istabā otra gulta. Man nav iebildumu. Ja nekrāc, lai guļ Dieva mierā.

*

Pēc maniem izteikumiem iepazīstināšanās vakarā (Es esmu bagāts, neprecējies un es meloju) divi sievišķi ir nesekmīgi mēģinājuši no manis aizņemties naudu un trešais gribēja, lai es viņu precu. Likās, ka nabadzītei nebija kas kārtībā ar redzi.

*

Piedodiet, ja es runāju par tik prozaiskām lietām, bet, ko lai dara, ja sirds ir pilna. Proti, es gribu runāt par

pazīšanās zīmēm uz attiecīgu “anstalšu” durvīm. Man nav grūtības ar uzrakstiem: male, female, signores, signoras, Maenner, Frauen, angļu divburtu kombināciju WC, vīriešiem, sievietēm, bet tikko es redzu uz durvīm trīsstūri ar spīco galu uz augšu vai uz apakšu, es apjūku. It sevišķi, ja aicinājums ir akūts un laika nav daudz. Un es neesmu vienīgais. Šodien es redzēju izskrienam no tualetes ar spīco galu uz leju vienu sievišķi. Es to varu apzvērēt pie notāra. Jei bogu! Ja viņai ir problēmas, tad tikai padomājiet, kādas tās var būt astoņdesmit trīsgadīgam!

Es atceros kādā no nometnēm vienu tādu izmisīgu skrējieni pa koridoru. Klāt! Glābts! Pie durvīm vecāks sievišķis ar lupatu rokā. “Uz kuriem jūs?”

“Es, māmiņa, no Vidzemes, nāku savas vajadzībām!”

“Nu tad atpakaļ uz Vidzemi! Neredzat, ka uz durvīm zīme, ka te ir sieviešu tualete?”

Protams, ka viņai bija taisnība, bet vai man notes brīdī bija vēl jāatkārto ģeometrija?

Ar to es gribu sacīt: mīļie rīkotāji, iztiksim bez trīsstūriem!

*

Redaktore Daiga Kļanska: “Siliņ, es ceru, ka tu beigi rakstīt mēslus?”

Ak, Kļansku māmiņ, cerība vienmēr mirst pēdējā.

Uldis

MĒS ESAM SKAISTI VISOS NIEKOS, SĪKUMOS!

Maira Dzeņa foto

Siltā pirmdienas novakarē nometnes dalībnieki devās uz Dzirnāvu saliņu, kur viņus gaidīja Varis Vētra, lai priecētu ar dziesmām, dzeju un gaumīgiem jokiem. Koncerta sākumā aktieris, komponists un izpildītājs – viss vienā – katru klausītāju aicināja sevī saskatīt skaisto un gaišo, tādējādi dodot iespēju pasaulei atbalsot gaišumu un siltumu viņu dzīvēs un padarot tās daudzveidīgākas: „Ir divu veidu cilvēki – vieni, kuri visu jauno noraida, un otri, kuri cenšas šai pasaulei dot kādu jaunu pienesumu. Cilvēki, kuri piedalās 3x3 nometnē, noteikti pieder pie otrajiem!” teica V.Vētra.

Koncertā izskanēja gan iemīļotās, pazīstamās melodijas no V.Vētras pirmā albuma „Pārdošu vēju un zirgu vēl klāt”, gan jaunās,

bet ne mazāk sirsnīgās dziesmas no nesentapušā albuma „Viena mirkļa dēļ...”

Sanākušie klausītāji nebija kūtri un atsaucās Vara aicinājumam pievienoties, gan dziedot visiem kopā, gan veidojot dialogus. Izskanēja arī „Puisītis un meitiņa”, dziesma, kura tika veltīta 3x3 nometnes dalībniekiem, novēlot mīlestības pilnu nedēļu.

Viņa daudzpusīgā un harizmātiskā personība savaldzināja ne tikai klātesošās dāmas, bet arī kungus, kuri savu apbrīnu un mīlestību nekautrējās paust skaļi. Varim Vētram tomēr nācās viņus apbēdināt, apgalvojot, ka viņš domā tikai un vienīgi par sievietēm.

Koncerta noslēgumā visi klātesošie iejutās rokenrola ritmos, vienojoties atraktīvā „The Rainbows” dziesmā „My baby baby bala bala”.

Zane Bukša